Як вмивається промінням сонця весняного вся природа, – проходить це свято, одвічний, одвічний символ невмирущого життя і каже: Воскрес Христос.

І ця давня звістка щоразу входить нам в душу, як нове гасло відродження, як привіт од нового життя, що кличе до себе пахощами весняних квіток, ясно-зеленим чистим листом помолоділого дерева.

"Воскрес Христос!" – чуємо споконвіку і раз у раз з цими словами щось нове, молоде, надійне озивається в нас на серці, легенько, несміливо бринить і каже: "Жити, жити…"

Заплакані очи – всміхаються. Напружені руки – бадьоро випростуються. Нужденні, недужі груди – вдихають в себе цю звістку радости і легко їм бідним стає хоч на мить.

Хоч на мить, – а радісним акордом заграє сіре, буденне, немиле життя. Хоч на хвилину, а надію подасть звістка про перемогу живого над мертвим. А надія зцілюща, вона животворящою росою вмиє наші рани, і ясніше небо стане, і повірять неймовірні, що дні радости прийдуть і легко зітхнуть сини землі.

Нехай ввійде животворяща надія в наші сумні дні, коли молоді дужі люди радо кидаються в пітьму смерти, накладають зневірені на себе руки ті, од кого край рідний жде порятунку. Нехай свято весни і життєва перемога над смертю оновить душу людині і скаже: "не вмирати, а жити, не хилитись травою, а дубом могутнім стати нам треба супроти смутку життя".

Тільки дужим дається перемога, тільки перед вірою і певністю одкривається завіса і яскраве світло нових днів цілим снопом весняного проміння осяває землю.

Віри в свої сили молоді, надії і певності дай нам, свято перемоги над смертю. Любови до живого, любови до краси і аромату весни життя.